

ת"פ 34412/03/17 - מדינת ישראל נגד אמיר מלול

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 34412-03-17 מדינת ישראל נ' מלול
תיק חיצוני: 568560/2013

בפני כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
מאשימה מדינת ישראל
נגד נאשמים אמיר מלול
החלטה כללי

בפני בקשה לביטול כתב אישום בשל שורת טענות מקדמיות שיפורטו להלן.

לנאשם מיוחסות עבירות בגין אירוע מיום 31.12.12 שעניין הפרת הוראה חוקית בניגוד לסעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), הפרעת שוטר במילוי תפקידו בניגוד לסעיף 275 לחוק ותקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו בניגוד לסעיף 274(1) לחוק.

עובדות כתב האישום

הנאשם שוחרר במסגרת תיק מ"ת 32610-11-12 בתאריך 18.12.12 בתנאי מעצר בית לילי בין השעות 23:00-6:00 (להלן: "**ההוראה החוקית**").

בתאריך 31.12.12 סמוך לשעה 23:10 **עוכב** הנאשם לחקירה לאחר שנתפס בפארק באשדוד שותה אלכוהול עם חבריו שעה שהיה אמור לשהות במעצר בית.

במהלך עיכובו, בתחנת המשטרה, עת הגיע אביו של הנאשם, החל הנאשם **להפריע** לשוטר, לא מילא אחר הוראותיו **ותקף** אותו שלא כדין באמצעות מכת אגרוף.

בהמשך מתואר, כי כשניסה השוטר לעצור את הנאשם, החל הנאשם **להתפרע**, העיף ידיו לכל עבר, **הכה** מכות אגרוף בצווארו, חזהו ואוזניו של השוטר, **גרם לנפילתו** על הרצפה ולכך שקיבל מכה בגבו התחתון מכסה שהיה במקום.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו לקצין **חבלות של ממש** בדמות המטומה בלחי, שריטה מאחורי האוזן, שפשופים בגב התחתון והמטומה בשפה.

טענות ההגנה:

1. אי קיום חובת שימוע

עמוד 1

חובת היידוע והשימוע לא קוימוטרם הגשת כתב האישום המקורי בהתאם לסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (עמ' 3 לפרו' שו' 7, עמ' 6 לפרו' שו' 8-9, 18-20 ו-25).

במסגרת טיעון זה הפנה ב"כ הנאשם להנחיות פרקליט המדינה (14.21)- הליכי יידוע ושימוע בהליכים פליליים.

ב"כ הנאשם גם הפנה לפסיקה המלמדת על משמעות חובת השימוע, הנפקויות לאי קיומה ומקרים בהם בוטלו כתבי אישום לאור אי קיום החובה (עיין: תפ"ח (ת"א) 1199/05 מדינת ישראל נ' פולנסקי (3.1.07), ת"פ 14424-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני (22.11.15)).

לטענת ב"כ הנאשם החובה לא קוימה גם בפעם השנייה, **לאחר איתורו של הנאשם** וטרם הגשת כתב האישום מחדש. **לא נערך שימוע** ולא נשקלו שיקולים שהיו צריכים להישקל ע"פ הנחיות יועמ"ש- התליית הליכים בשל חוסר אפשרות לאתר נאשם (סעיף 3 להנחיות יועמ"ש- נ/3).

מכתב ששלח ב"כ הנאשם ובו ביקש פירוט השיקולים שהביאו לחידוש הליכים, לא נענה (נ/2).

2. תיק המח"ש שנפתח בקשר עם האירוע לא היה מונח בפני התביעות, טרם הגשת כתב האישום (המקורי) בניגוד להנחיית פרקליט המדינה 2.18 (נ/1), סעיף 4.3 להנחיות.

3. ייחוס עבירה של הפרת הוראה חוקית בניגוד להנחיות

לגופו של כתב האישום טען ב"כ הנאשם כי לא היה יסוד להאשים את הנאשם בעבירה של **הפרת הוראה חוקית** וזאת נוכח נוהל משטרת ישראל- אגף חקירות ומודיעין- הפרת הוראה חוקית חקירה והעמדה לדין ובהתאם להנחיות פרקליט המדינה- הפרת תנאי ערובה בידי-נאשם או חשוד המשוחרר בערובה ו/או בידי ערב- הנחייה מס' 5.14. הנוהל המשטירתי קובע בסעיף 3א כי לא תיפתח חקירה פלילית בגין הפרת הוראה חוקית כאשר קיימת תרופה אחרת בחוק (מעצר הנאשם).

הנחייה זו חודדה במסגרת הנחיות היועמ"ש שם נקבע כי כתב אישום כאמור יוגש רק מקום בו מדובר בהפרה חמורה או שקיימות נסיבות מחמירות- לטענת ב"כ הנאשם, בענייננו, לכל היותר **דובר בהפרה של 10 דקות** כשהנאשם היה מצוי כמאה מ' מביתו.

4. אכיפה בררנית

ב"כ הנאשם טען **לאכיפה בררנית**.

במסגרת טיעון זה ביקש ללמוד גזירה שווה מת"פ 27381-11-15 ות"פ 12288-11-12 שם חזרה בה המאשימה מאישום בהסכמה על אף שבתיקים הללו האחד עניינו מספר אישומים של הפרת הוראה חוקית והשני בוצע בנסיבות חמורות מאלו שבענייננו.

5. כתב האישום אינו מגלה עבירה

ב"כ הנאשם טען כי כתב האישום אינו מגלה עבירה של הפרעה לשוטרי ב"כ הנאשם הפנה לת"פ 40257/08 מדינת

ישראל נ' מרדאוי (12.5.10).

6. עיכוב שלא כדין

הוסיף ב"כ הנאשם וטען כי הנאשם עוכב שלא כדין. ב"כ הנאשם ביקש להסתמך על סעיף 67 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**") הקובע שני תנאים מצטברים, קרי- יסוד סביר לחשד שעבר עבירה והזיהוי היה בלתי מספיק או שלא ניתן לחקור אותו במקום הימצאו. לדידו של ב"כ הנאשם, היסוד השני, אינו מתקיים.

7. מחדלי חקירה

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי התקיימו מחדלי חקירה. נטען כי כבר מראשית החקירה טען הנאשם כי נשלחה אליו הודעת S.M.S מאביו. ב"כ הנאשם טען כי הפרקליטות/ התביעה לא פעלה להתחקות אחר ההודעה הזו אשר היה בכוחה לשפוך אור על שעת האירוע המדויקת.

וכאשר הוא -ב"כ הנאשם- פנה לחברה הסלולרית לקבלת תיעוד ההודעה, נענה בשלילה בשל חלוף הזמן.

עוד נטען כי הנאשם הגיע בעקבות האירוע לבית חולים עם חבלות קשות ואנשים שנכחו בתחנה והיו עדים לאירוע, לא נחקרו.

תגובת המאשימה

ב"כ המאשימה מבקש לדחות את טענותיו המקדמיות של ב"כ הנאשם.

לעניין חובת היידוע טרם הגשת כתב אישום אכן אישר ב"כ המאשימה כי זו לא קויימה פורמאלית ואולם ולמרות הכל לדידו לא נפל פגם מהותי שכן טענותיו המקדמיות של ב"כ הנאשם נבחנו על ידי המאשימה בטרם חודשו ההליכים בתיק או ליתר דיוק בטרם הוגש כתב האישום בשנית במהלך פגישה **מיום 5.9.16** עם ב"כ הנאשם במשרדי התביעה.

הפגישה ארכה כ-4.5 שעות במהלכה נשמעו טענות ב"כ הנאשם בנפש חפצה על ידי המאשימה.

המאשימה בחנה את הטענות האמורות אך סברה כי יש להמשיך בניהול ההליך. המאשימה מבקשת לראות בפגישה זו שימוע מלא.

הוסיף ב"כ המאשימה וציין כי ההליך הוטלה ביום **15.2.17**, לצורך איתור הנאשם וההליכים חודשו אך ביום **16.3.17**. טוען ב"כ המאשימה כי בפרק הזמן המדובר הנאשם ידע ללא ספק כי עשויים להגיש נגדו כתב אישום בשנית.

כמו כן בפרק הזמן המדובר ב"כ הנאשם יכול היה לפנות למאשימה בכדי לשטוח טענותיו בשנית אם סבר כי יש מקום לעשות כן. העובדה כי נמנע לעשות זאת נבעה מצעד טקטי.

ביחס לתיק המח"ש- השיב ב"כ המאשימה כי התובעת החתומה על כתב האישום ידעה כי חקירת המח"ש הסתיימה

בהחלטה, שלא להגיש כתב אישום כנגד השוטרים.

בנוסף, נטען כי חומר חקירת המח"ש היה מונח בפני המאשימה טרם הוגש כתב האישום מחדש.

לעניין ההפניה להנחיות פרקליט המדינה טוען ב"כ המאשימה, כי זו נועדה למנוע כתבי אישום סותרים, ובסופו של דבר כיוון שהתוצאה של סגירת תיק המח"ש הייתה ידועה לתובעת, תכלית ההנחיה, הושגה.

באשר לטענה כי המאשימה לא התייחסה לטענות ב"כ הנאשם הנוגעות לשיקולים שנשקלו טרם חידוש ההליכים, השיב ב"כ המאשימה כי חידוש ההליכים נעשה לאחר שנשקלו השיקולים הרלבנטיים קרי- חומרת העבירה - תקיפת שוטרים, פרק הזמן הקצר שחלף ממועד ההתלייה - 31 ימים, חלקו המלא של הנאשם בהתליית ההליך- והאינטרס ציבורי בניהול ההליך. חידוש ההליכים הינו פרורוגטיבה של המאשימה על בסיס השיקולים האמורים.

בהתייחס לטענה שלא היה מקום להאשים את הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית נטען ע"י ב"כ המאשימה, כי אין הנחיה/ מדיניות גורפת של התביעה לגבי סגירת תיקים שעניינם הפרת הוראה חוקית. בנוסף ציין כי המדובר בתיק **שכולל עבירות נוספות**, שנעברו כלפי שוטרים בנסיבות מחמירות, ועל אין להקיש מתיקים אחרים שכתב האישום יחס להם אך הפרת הוראה חוקית לתיק זה.

באשר לטענה כי העיכוב נעשה שלא כדין, הפנה ב"כ המאשימה לסמכות המעצר והעיכוב הקבועות בסעיף 23(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**").

תשובת ב"כ הנאשם לתגובה

בתשובתו של ב"כ הנאשם לתגובת ב"כ המאשימה אישר קיומה של פגישה עם נציגי המאשימה בה העלה טענות, ואולם לדבריו טענות אלו לא עלו באופן מסודר עד ליום 7.9.17.

ב"כ הנאשם סבור כי אין בקיומה של הפגישה כדי למנוע ביטול כתב האישום והיפנה כדוגמא להחלטת כב' בית המשפט בתיק 14424-11-14.

ב"כ הנאשם ציין כי על המאשימה החובה לקיים שימוע והוא כב"כ הנאשם לא פנה בבקשה לשימוע לאחר התליית ההליך לאיתור הנאשם, כי סבר לתומו שכתב האישום לא יוגש בשנית.

באשר לטענה שתיק מח"ש לא היה מונח בפני התביעה טרם הכנת כתב האישום ותגובת המאשימה בעניין זה, מפנה ב"כ הנאשם לפרו' מיום 27.5.15 עמ' 5-6, מתיישב עם טענת ההגנה שבמועד הגשת כתב האישום המקורי, חומר הראיות מתיק המח"ש לא היה מונח בפני התובעת שערכה את כתב האישום.

באשר לחידוש ההליכים לאחר ההתליה- סבור ב"כ הנאשם, כי לא היה שיח בנושא אלא לאחר ההגשה מחדש, וללא התייעצות עם הגורם המתאים.

באשר לאישום בגין הפרת הוראה חוקית עומד ב"כ הנאשם על העמדה כי לא היה מקום להעמיד את הנאשם בעבירות שבוצעו כנגד השוטרים ואז התוצאה היא שנותרה עבירת הפרת הוראה חוקית שאינה צודקת, אינה תואמת את הנהלים ושנאכפה באופן בררני למול נאשמים אחרים.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

זכות השימוע - סעיף 60א לחסד"פ

הליך היידוע ובעקבותיו השימוע מעוגן בסעיף 60א לחסד"פ אשר קובע בין היתר, כדלקמן:

(א) רשות התביעה שאליה הועבר **חומר חקירה** הנוגע לעבירת פשע **תשלח לחשוד הודעה** על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.

.....

(ד) **חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה** כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי הענין, רשאים להאריך את המועד האמור.

(ה) **החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות**, לפי הענין, מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

.....

השימוע הינה זכות יסוד שנועדה לאפשר לחשוד בעבירה מסוג פשע לשטוח את טענותיו לפני הרשות המוסמכת טרם תחליט, אם יש מקום להעמידו לדין.

יש לקיים את השימוע מראש כדי שיגשים את תכליותיו באופן מיטבי, כפי שנקבע למשל בבג"ץ 1400/06 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממלא מקום ראש הממשלה, פסקה 15 [פורסם בנבו] (6.3.2006); ראו גם דפנה ברק-ארז "זכות הטיעון - בין צדק פרוצדורלי ליעילות" ספר אור 817 (אהרן ברק, רון סוקול ועודד שחם עורכים, 2013).

אחת התכליות הנוגעת לקביעת הזכות היא "ליצור הסדר אחיד בנוגע למתן זכות טיעון לחשודים בפלילים בטרם הגשת כתב אישום מתוך שאיפה לאזן בין הצורך לשמור על עקרון השוויון בפני החוק לבין האינטרס הציבורי בהגנה על יעילות עבודתן של רשויות התביעה (בג"צ 3495/06 הרב הראשי לישראל נ. היועץ המשפטי לממשלה (30.7.07)).

מהנחיות פרקליט המדינה - הנחייה 14.21- הליכי יידוע ושימוע בהליכים פליליים, ניתן ללמוד כיצד נכון לפעול בהליכי יידוע ושימוע. בפתח ההנחיות לפני החלק הכללי צוין, כי אלו נועדו להתוות את מדיניות הפרקליטות בלבד מתוך הכרה, כי חלק מהאמור בהנחיה אינו מותאם לאופן עבודת התביעה המשטרית, לפיכך ההנחיה חלה באופן מחייב על הפרקליטות בלבד. עם זאת מהפסיקה עולה כי כדי להגשים את תכלית השימוע על רשויות המדינה ובכלל זה המשטרה, להקפיד על קיום השימוע והנחיות פרקליט המדינה בעניין מהוות מתווה לעבודה נכונה וראויה. מסקנה זו מקבלת משנה

תוקף בשים לב כי אחת העבירות המיוחסות לנאשם הינה עבירת פשע שהסמכות לשקול בעניינה את הגשת כתב האישום מסורה לפרקליטות אלא אם מצא פרקליט המחוז להעביר את התיק המסוים לטיפול תובע משטרתי (סעיף 60(ד) לחסד"פ) (יצוין כי ב"כ הנאשם זנח את הטענה בדבר היעדר סמכות).

היקף השימוע

המחוקק לא קבע את היקף השימוע.

גם בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.301 (51.051) משנת 1991 אשר עודכנה ב- 2003 וב- 2007, אין התייחסות קונקרטית לתוכן השימוע.

באשר לזכות העיון בחומר הראיות נקבע בג"צ 47/91 און ניימן נ' פרקליטות המדינה (25.4.91), כי כל רשות תביעה תקבע, בהנחיות פנימיות, בכפוף להנחיה זו, את דרכי ההודעה לחשוד ואופן קיום השימוע.

בהנחית היועץ המשפטי נקבע כי השימוע אינו מחליף את המשפט ואין תכליתו להוות משפט זוטא. במסגרת שימוע ניתנת לחשוד הזדמנות להעמיד את התביעה על טעות עובדתית או משפטית ואין מקום להתדיינות פרטנית.

"... **"הליך השימוע אינו משפט זוטא"** (עניין קצב), אלא נועד לנסות להאיר פנים נוספים מטעם החשוד אל מול התביעה בטרם קבלת החלטה, מתוך מטרה לשכנעה כי אין מקום לכתב אישום" [בגץ 4388/08 שמואל נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.6.08)].

צריך לקיים שימוע אפקטיבי. **היקף החומר הראייתי שיש לחשוף בפני החשוד** כדי שיוכל לממש את זכות השימוע משתנה ממקרה למקרה. נכון למסור את עיקרי חומר הראיות שישקף תמונה כוללת של האישום בקווים כלליים.

אופן השימוע-

ככל שנעשה בעל-פה יהיה קצר יחסית, ככלל ישיבה אחת בכפוף לשיקול דעת עורך השימוע.

הפרקטיקה שנוצרה גמישה ותלויה בשאלה אם נמסרה טיוטת כתב אישום או מכתב מפורט ובו מידע על האישומים וסעיפי העבירות.

תוצאת ההפרה של זכות השימוע

המחוקק לא קבע **בסעיף 60 א' לחסד"פ**, כי הפרת חובת היידוע או פגיעה בזכות השימוע יביאו לביטול האישום.

החלטת התובע על העמדת המערער לדין היא החלטה מנהלית. אם נפל פגם בהחלטת רשות מנהלית יש להבחין בין פגם בהליך לבין תוצאת הפגם. **ההכרעה מתבססת בהתאם לדוקטרינת הבטלות היחסית.** יש לבחון את נסיבות המקרה, חומרת ההפרה, דרך התקיפה והנזק שעלול להיגרם לאינטרס הציבורי תוך איזון בינו לבין הצדק הפרטי **דוקטרינה זו ישימה גם בהליכים פליליים והחלטה נעשית על רקע נסיבותיו הפרטניות של המקרה**, שכן פגם

משפטי מאותו סוג עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות [עין: רע"פ 4398/99 הראל נ' מדינת ישראל (10.8.00), ע"פ 1053/13 הייכל נ' מדינת ישראל (23.6.13)].

כאשר זכות השימוע הופרה יש לבחון האם לצורך שימוע מאוחר מוצדק לבטל את כתב האישום, או שמא ניתן לקיים שימוע הוגן וענייני מבלי לבטל האישום, תוך עיכוב מתן תשובת הנאשם לאישום עד לסיום השימוע.

לכאורה ניתן "לרפא" את הפגם של אי קיום חובת השימוע בעריכת שימוע בדיעבד, מתוך תקווה שהמאשימה תשמע את הנאשם בנפש חפצה, כאילו לא הוגש עדיין כתב אישום, ואם המאשימה תשוכנע כי יש ממש בטענות תבטל את כתב האישום.

ואולם, שימוע בדיעבד אינו פתרון רצוי.

יש הבדל בסטטוס של נחקר וחשוד לעומת סטטוס של נאשם.

קיים חשש שהמאשימה "תינעל" על עמדותיה כפי שהוצגו בכתב האישום, וטענותיו של הנאשם לא תיבחנה באותה פתיחות, שהיו נבחנות אם השימוע היה מתבצע טרם הוגש כתב אישום וטרם התגבשה עמדת המאשימה.

"בבוא בית המשפט לבחון את נסיבות המקרה עליו לבחון את התנהגות הצדדים, הפגיעה שתיגרם להם או לאינטרס הציבורי ועליו לשאול האם ניתן לתקן ולרפא את הפגם שנפל, האם ייגרם לנאשם עיוות דין ותיפגע הגנתו מול הפגיעה שתיגרם למאשימה ולאינטרס הציבורי..." [עין: תפ"ח (ת"א) 1138/05 מדינת ישראל נ' ארד (8.2.07) (להלן: "פס"ד ארד")].

בפס"ד ארד הנ"ל בוטל כתב האישום לצורך עריכת השימוע ונקבע כי **"... השימוע עשוי לתרום להארת היבטים ועניינים שונים, לתת מענה לתחושה הסובייקטיבית של הנחקר שניתן לו יומו ולהוות חיזוק לאמון הציבור במערכת אכיפת החוק"**.

במקרה אחר בע"פ (י-ם) 30541/06 מדינת ישראל נ' כהן (25.2.05) (להלן: "פס"ד כהן"), הגיע בית המשפט למסקנה שונה, לפיה איזון של כל השיקולים הרלבנטיים מביא למסקנה, כי ניתן לרפא את הפגם של הפרת חובת היידוע בעריכת שימוע מאוחר מבלי שיהיה צורך בביטול האישום.

בת"פ (ת"א) 40279/08 לדר נ' פרקליטות מחוז ת"א - מיסוי וכלכלה (17.5.09) סקר בית המשפט מקרים בהם בגין אי שימוע בוטל כתב אישום לרבות מקרים בהם נערך שימוע בדיעבד וכך נקבע:

9. שאלת הסעד הראוי מקום בו לא נערך לנאשם שימוע בטרם הגשת כתב אישום נגדו, נדונה בערכאות השונות. **בחלק מהמקרים** - ועליהם ביקש ב"כ המבקש להסתמך - נקבע כי תרופתו של הנאשם היא בביטול כתב האישום על מנת שהליך השימוע בעניינו לא יערך בעוד כתב אישום תלוי ועומד נגדו (כך, תפ"ח (מחוזי ת"א) 1138/05 מדינת ישראל נ' ארד, תפ"ח (מחוזי ת"א) 1199/05 (8.2.07), מדינת ישראל נ' פולנסקי (3.1.07), ע"פ (מחוזי נצ') 1197/06 מדינת ישראל נ' אלימלך (24.10.06), ת"פ (מחוזי י-ם) 5286/05 מדינת ישראל נ' אליהו (18.9.07), ת"פ (שלום ת"א) 6952/06 מדינת ישראל נ' דאהן (17.5.07)). במקרים אחרים סברו בתי המשפט כי אין מקום לבטל את הכתב האישום וכי הסעד הראוי הינו קיום הליך שימוע כשכתב האישום עומד על מכונו (ת"פ (מחוזי ת"א) 40131/07 מדינת ישראל נ' בן רובי, ת"פ (מחוזי י-ם) 3019/07 מדינת ישראל נ' עגלוני (15.7.07), תפ"ח

(מחוזי - ת"א) 1057/06 מדינת ישראל נ' אזולאי (23.11.06), ע"פ (מחוזי י-ם) 30541/06 מדינת ישראל נ' כהן)...

...שימוע מאוחר לאחר שכתב האישום הוגש כבר, יהיה תמיד סעד מאוחר ונגוע באי נוחות בשל פגיעה במראית העין ובחשש שמא בשלב מתקדם זה, לא ישמע המבקש בהלך רוח של פתיחות מצד הרשות.

....הצורך להעמיד את רשויות התביעה על חשיבות מתן זכות שימוע בזמן שאלו כשלו פעמים לא מועטות באי עמידה בחובת קיום השימוע".

מן הכלל אל הפרט

השתלשלות ההליך

כתב האישום המקורי הוגש ביום 21.8.13 במסגרת תיק 42361-08-13.

התיק נקבע שם להקראה ליום 29.12.13.

ביום 27.5.15 העלה ב"כ הנאשם לראשונה טענתו המקדמית לפיה לא קוימה חובת השימוע הקבועה בסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב 1982, וב"כ המאשימה ביקשה לדחות את הדיון לצורך בחינת התיק "בשל כך שהגיע תיק מח"ש לפי בקשה שלנו בהנחיית בית משפט מדיון קודם" (עמ' 6 לפרו' בתיק 42361-08-13).

בדיונים שהתקיימו בתיק (8.10.15, 5.11.15, 14.3.16, 30.3.16, 12.9.16, 5.10.16) לא ניתנה תגובת ב"כ המאשימה לטענה המקדמית האמורה.

הדיון מיום 8.10.15 נדחה כי תיק מח"ש טרם הועבר לעיון ב"כ הנאשם וגם תיק התביעה לא היה בדיון.

בדיון מיום 5.11.15 דווח לבית המשפט כי תיק מח"ש הועבר לעיון ההגנה והדיון נדחה לדיון מקדמי נוסף.

בדיונים מיום 14.3.16, 30.3.16 ו 12.9.16 ביקשו ב"כ הצדדים לדחות הדיונים למיצוי הליך הידברות.

בדיון מיום 5.10.16 כפר הנאשם אך הסכים לעשות ניסיון אחרון להגיע להסכמות לאחר שתשמע עמדת המאשימה והתיק נקבע לגישור ליום 29.11.16.

ביום 15.2.17 דיווח ב"כ הנאשם, כי הנאשם שוהה בחו"ל, המאשימה ביקשה להתלות ההליך בית המשפט הורה על מחיקת כתב האישום לאיתור הנאשם.

במועד הנ"ל ניתנה החלטה לתיקון פרוטוקול בדבר התליית ההליכים, הואיל והנאשם כבר השיב לאישום.

ביום 16.3.17, הוגש כתב האישום מחדש, לאחר שהנאשם אותר (במקום להגיש בקשה לחידוש הליכים כמתבקש מהחלטת בית המשפט מיום 15.2.17), כך קיבל ההליך את מס' תיק החדש המופיע בכותרת (34412-03-17).

כתב האישום חתום ע"י נופר בשם פקד הילה אוחיון, עו"ד (לא ברור אם נופר מוסמכת לחתום על כתב האישום בשם

הגורם המוסמך, שהיה אמור לאשר את כתב האישום, אך על נקודה זו לא עמד ב"כ הנאשם ועל כן לא אתעכב עליה).

מבקשה שהוגשה ביום 4.5.17 לתיק, עולה כי ב"כ הנאשם פנה בכתב לתביעות בבקשה למחוק את כתב האישום (סעיף 7 לבקשה).

בדיון מיום 7.5.17 הודיע ב"כ הנאשם לכב' הש' חקלאי כי בפיו טענות מקדמיות והדיון נדחה לבקשת הצדדים ליום 8.5.17. במועד הדיון שב ב"כ הנאשם וטען למחיקת כתב האישום בשל כך שלא קיום שימוע, היפנה להנחיות פרקליט המדינה הנוגעות לחידוש הליכים והדגיש כי גם לפני חידוש ההליכים המאשימה לא פנתה לנאשם ו/או לב"כ להודיע על כוונתה לחדש את ההליכים.

סופו של דבר הדיון נדחה ונקבע ליומני ליום 7.9.17 לצורך העלאת הטענות המקדמיות ושמיעת ההליך העיקרי לפי הצורך.

ואכן ביום 7.9.17 הועלו בהרחבה טענותיו המקדמיות של ב"כ הנאשם תוך הפנייה בין היתר להנחיות ופסיקה, כפי שפורט ברישא להחלטה זו.

בית המשפט שקל בכובד ראש את טיעוני ב"כ הנאשם (לרבות המפורט בנספחים שצורפו), תגובת המאשימה ותשובת ב"כ הנאשם לתגובת המאשימה.

אין חולק, כי לנאשם לא נשלחה כלל הודעה על הגעת חומר חקירה לרשות התביעה (מכתב ידוע ראשון).

לנאשם גם לא נשלחה הודעה על הכוונה להגיש את כתב האישום המקורי (מכתב ידוע שני).

ואם לא די בכך, המאשימה לא מצאה לנכון לשלוח הודעה על כוונתה לחדש הליכים בתיק לאחר שהותלו זאת על אף שהיה ברור, כי הנאשם מיוצג ולא הייתה כל מניעה לשלוח לכתובת בא כוחו הודעה כאמור, כדי לאפשר לנאשם לממש את זכות השימוע טרם הגשת כתב האישום.

לא מדובר במשלוח הודעה לכתובת שגויה, לא מדובר בתקלה הנעוצה בהימנעות הנאשם לקבל דבר דואר אלא במחדל של המאשימה שלא שלחה הודעה, כלל.

התוצאה אפוא שהנאשם לא הועמד על זכותו לפנות למאשימה בבקשה מנומקת להימנע מהגשת כתב אישום משמע נמנעה ממנו זכות השימוע, **טרם** הגשת כתב האישום.

עסקינן בכתב אישום תולדת אירוע של הפרת תנאי שחרור, שלטענת ב"כ הנאשם היוותה הפרה מינורית ולא חמורה (הנאשם נתפס מחוץ לכתובת מעצר הבית במרחק של כ- 100 מטר ממקום מעצר הבית, כ-10 דקות לאחר השעה שעליו להימצא במעצר הבית).

האירוע הסתבך לאחר שהנאשם הובא לתחנת המשטרה, נעצר ויוחס לו עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקיד ועבירה של תקיפת שוטר.

מנגד, הנאשם טוען שהשוטרים השתמשו כלפיו בכוח בלתי סביר בגינו נחבל חבלות של ממש.

הנאשם הגיש תלונה למח"ש בגין התקיפה והחבלות, שנגרמו לו לכאורה ע"י שוטרים.

במצב דברים זה יש לפעול על פי הנחיית פרקליט המדינה 2.18 (נ/1) בדבר מדיניות התביעה בתיקי חקירה בהם חשוד בביצוע עבירה כלפי שוטר מתלונן על שימוש בכוח מצד שוטר.

סעיף 2 להנחיות הנ"ל מפרט כי **תכלית** ההנחייה לאפשר **תיאום בין רשויות האכיפה** ולמנוע מצב שבו ביחס לאותו אירוע יתנהלו שני הליכים מקבילים ברשויות אכיפה שונות מצב שעלול להסתיים בדיבור של -הרשות בשני קולות, ובהמשך אף עלול להביא להחלטות שיפוטיות סותרות ולתקלות.

סעיף 4.4 להנחיה קובע, כי בתום הטיפול מח"ש תדווח על החלטתה לגורמים הרלוונטיים, וכן לתחנת המשטרה ממנה הועבר חומר למח"ש מלכתחילה.

חומר הראיות הרלוונטי שנאסף על ידי מח"ש, יועבר לפי דרישה לתובע/ פרקליט, בהתאם לכללים המקובלים.

הוראה זו נועדה לכך שעמדתה של המאשימה ביחס לשאלת הגשת כתב אישום תיבחן ותתגבש על בסיס כל חומר הראיות הן זה שמסבך לכאורה את החשוד והן זה ששופך אור על התנהגותו/ תגובתו על רקע השתלשלות הנסיבות הקונקרטית ו/או מצביע על חפותו.

טוען ב"כ המאשימה כי התובעת שכתבה את כתב האישום המקורי ידעה על תוצאת חקירת מח"ש (תיק המח"ש לא היה בפניה, עיין פרוטוקול מיום 27.5.15 וסעיפים 13 ו-14 לתגובת ב"כ המאשימה) ובפני התובעת אשר הגישה את כתב האישום מחדש תיק המח"ש הונח במלואו.

בנסיבות, אין די בעובדה כי התובעת שערכה את כתב האישום המקורי ידעה על **תוצאת** חקירת מח"ש. ראוי כי טרם החלטה בדבר הגשת כתב האישום, כל חומר הראיות הנוגע לתיק ובכלל זה ראיות מתיק המח"ש יהיה מונח בפני תובע.

אי העברת תיק המח"ש לתביעות טרם הגשת כתב האישום המקורי גם מנוגדת להנחיית פרקליט המדינה 2.18 סעיף 4.4 להנחיות.

אם תיק מח"ש היה בפני התובעת עובר לעריכת כתב האישום המקורי, כי אז, בשים לב לתלונות ההדדיות, סביר שב"כ הנאשם היה זוכה לעיין במכלול הראיות שבתיק המח"ש סמוך למועד הגשת כתב האישום המקורי ולא היה נזקק לפנות במהלך הדיונים בבית המשפט בבקשה לעיין בו, כפי שעלה מפרוטוקולים בתיק.

ואם לא זאת אף זאת, משהותלה ההליך עקב שהייתו הקצרה של הנאשם בחו"ל, והמאשימה שקלה להגישו מחדש כעבור חודש ימים, הייתה למאשימה ההזדמנות והחובה לתקן את המחדל על דרך משלוח הודעה לב"כ הנאשם על כוונתה לחדש את ההליכים בתיק, במטרה לאפשר לו לממש את זכות השימוע, טרם הוגש כתב האישום מחדש, כמתחייב מסעיף 32 להנחיות פרקליט המדינה (הנחיה 14.21) הקובע:

"גילתה רשות התביעה כי בשל תקלה לא נתקיימה חובת יידוע במועדה, ובמועד הגילוי לא התקיים אחד החריגים לקיום חובה זו על פי החוק, תשלח התביעה לחשוד מכתב יידוע בהקדם".

טענת ב"כ המאשימה כי הנאשם יכול היה לפנות בבקשה לקיים שימוע טרם חידוש ההליך דינה להידחות. היה על המאשימה לתקן את הפגם בשלב זה ולשלוח הודעה כמתחייב מההנחיות מה גם שהנאשם לא יכול היה לדעת אם המאשימה מתכוונת לחדש את ההליכים אם לאו. טענה זו של ב"כ המאשימה מעלה חשש, שהמאשימה התכוונה לחדש את ההליכים אוטומטית בהיותה נעולה לכאורה בעמדתה המקורית, מבלי לשקול את כל השיקולים הרלבנטיים שעל תובע לבחון טרם חידוש הליכים, כמתחייב גם מסעיף 3 להנחיות יועמ"ש (נ/3).

למאשימה הייתה הזדמנות פז לתקן את המחדל המקורי של אי קיום שימוע טרם הגשת כתב האישום המקורי והיא החמיצה אותו. אין ספק כי חומר הראיות מתיק המח"ש הוא אחד השיקולים שהיה על המאשימה לשקול טרם חידוש ההליך/ הגשתו מחדש בעקבות ההתליה.

בנסיבות, פניית ב"כ הנאשם בבקשה לקבל פירוט השיקולים שהובילו לחידוש ההליכים (נ/2) מובנת ולא ברור מדוע המאשימה לא טרחה להשיב לפנייה זו.

לציון, כי אף שהתליית ההליך נבעה מיציאתו של הנאשם לחו"ל לתקופה קצרה, ומכאן תקופת ההתליה אף היא הייתה קצרה (כחודש ימים), נכון היה לשקול גם את חלוף הזמן מיום האירוע (31.12.12) עד יום חידוש ההליכים (16.3.17).

הסתבכותו של ההליך בעקבות מעורבות השוטרים, שכלפיהם נעברו לכאורה עבירות, טענות הנאשם לעניין נסיבות שהובילו לתלונה למח"ש וסגירת תיק מח"ש, כל אלה מחייבים הקפדה יתרה על זכות השימוע, לכל המאוחר טרם חידוש ההליכים/ הגשת כתב האישום מחדש, לא רק בשל היות זכות השימוע זכות מהותית ולא רק בשל הנחיות יועמ"ש אלא גם על מנת ליתן מענה לתחושה הסובייקטיבית של הנאשם, שסבור כי זכויותיו קופחו ע"י מערכת האכיפה.

באשר לפגישת ההידברות מיום 5.9.16, שהתקיימה כ- 4 שעות בין המאשימה לבין ב"כ הנאשם, בעיצומם של ההליכים המקדמיים בבית המשפט וטרם התליית ההליך (15.2.17) - אין בה כדי להוות תחליף לשימוע מלא, כהצעת ב"כ המאשימה. פגישה זו התקיימה כאשר כתב האישום חי ומתנוסס כחרב מעל ראשו של הנאשם. [עין והשווה ע"פ 1197/06 מדינת ישראל נ. אלימלך (24.10.06)].

בשים לב למחדלי המאשימה באי משלוח ההודעות פעם אחר פעם, ובשים לב לנסיבות הולדתו של ההליך והשתלשלותו, יש קושי לראות באותה פגישה שימוע מלא כבקשת המאשימה (אגב, בתגובת ב"כ המאשימה לא צוין מי הגורם שישב עם ב"כ הנאשם, והאם מדובר בגורם המוסמך לקיים שימוע ולהורות על הגשת כתב האישום מחדש).

השימוע במקרה דנן חייב היה להתקיים לפני הגשת כתב האישום או לכל המאוחר לפני חידושו של ההליך/הגשת כתב האישום מחדש, זו עמדת המחוקק בסעיף 60 א' לחסד"פ והיא מובהרת גם בהנחיות פרקליט המדינה.

חשוב שבמועד השימוע ייווצרו התנאים להתרשמות שהמאשימה שומעת את טענות ב"כ הנאשם בנפש חפצה. בנסיבות, כמו המקרה דנן חשוב במיוחד שלא תיווצר אי נוחות ו/או פגיעה במראית עין של חוסר פתיחות מצד הרשות.

"...מימושה של אפשרות זו פירושה מתן הזדמנות לנחקר להציג את מלוא הנתונים שבידיו קודם לקבלת החלטה סופית בדבר הגשת כתב אישום" (עיין: בג"צ 4175/06 הרב אלבז נ' היועמ"ש (6.6.06)).

זה המקרה בו יש להעמיד את התביעה על חשיבות מתן זכות שימוע במועד שנקבע ע"י המחוקק ובדרך שפרקליט המדינה הנחה, בשים לב כי המאשימה כשלה פעם אחר פעם באי עמידה בחובתה על פי הדין.

בחינת נסיבות המקרה, חומרת ההפרה והנזק שעלול להיגרם לאינטרס הציבורי למול הנזק הפרטי, שנגרם לנאשם עקב הפרת זכות השימוע ובשים לב לשלב העלאת הטענה, מעלה כי לאינטרס הציבורי לא יגרם נזק אם יבוטל כתב האישום לצורך מילוי חובת השימוע. תקינות ההליך הפלילי הוא חלק מהאינטרס הציבורי.

פרק הזמן שחלף ממועד האירוע ועד הגשת כתב האישום המקורי ו/או פרק הזמן שחלף מאז הגשת כתב האישום המקורי עד להתלייתו אינו נעוץ במחדלי הנאשם.

התליית ההליך הייתה אך לחודש ימים, זמן קצר יחסית לעומת פרק הזמן הכולל שחלף בין התקופות שצוינו לעיל.

על המאשימה ליתן את הדעת לסוג העבירות המיוחסות לנאשם כאשר חלקן הינן מסוג עוון כמו גם למועד ביצוע העבירות המיוחסות.

אם המאשימה תזדרז, תוכל לקיים בנפש חפצה שימוע מלא לנאשם וזאת על בסיס כל חומר הראיות כולל תיק מח"ש ויתר טענות הנאשם, תוכל להגיש את כתב האישום מחדש (לפני תום תקופת ההתיישנות) בין אם במתכונתו הנוכחית או במתכונת אחרת, הכל לפי שיקול דעתה.

אשר על כן מורה על בטול כתב האישום לצורך עריכת שימוע.

תוצאת בטול כתב האישום

למען הסר ספק, על אף המענה שהתקיים ביום 5.10.16 לפרוטוקול, אין בביטול כתב האישום כאן כדי למנוע הגשתו מחדש.

יש הבדל בין ביטול כתב אישום מכח סעיף 94 לחסד"פ לבין ביטול אישום מכח סעיף 150 לחסד"פ (י. קדמי, סדר הדין בפלילים (מהדורה מעודכנת תשס"ג-2003), חלק שני, בעמ' 898).

הביטול הינו מחמת טענה מקדמית, ותוצאתו אינה מובילה לזיכוי [עיין: רע"פ 3313/12 זיסקינד נ. מדינת ישראל (8.12.12).

קיימים שני אינטרסים בביטול אישום מכח סעיף 150 לחסד"פ, האחד - אינטרס הציבור לבירור אשמת אדם עד תום, האחר - אינטרס הפרט התואם גם את האינטרס הציבורי הנוגע לקיומו של הליך פלילי הוגן ותקינותו של ההליך תוך כיבוד זכויות הנאשם לרבות זכויותיו הדיוניות (עיין: ע"פ (נצ') 1197/06 מדינת ישראל נ' אלימלך (24.10.06)).

נוכח התוצאה לעיל מתייתר הצורך להרחיב הדיון בטענות האחרות, שהועלו ע"י ב"כ הנאשם. בנסיבות המקרה דנן,

טענות אלו ראיות להתברר בהליך העיקרי ולא בשלב מקדמי של ההליך, מאחר שמכלול העדויות טרם עברו את כור ההיתוך והליבון. עם זאת אתיחס אליהן בקצרה, כדלקמן:

עיכוב שלא כדין

עיכובו של הנאשם התבצע לפי סעיף 23(א) לחסד"פ (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו - 1996 בגין הפרת תנאי השחרור.

סעיף 23 (ג) לחוק הנ"ל קובע סמכות עיכוב עצמאית ומקבילה לסמכות העיכוב הקבועה בסעיף 67 לחסד"פ (סמכויות אכיפה - מעצרים) - תשנ"ו-1996, אליה היפנה ב"כ הנאשם ומכוחה לשיטתו לא הייתה סמכות לעכב את הנאשם.

הגם שנאשם נעצר בשל הפרת תנאי השחרור והובא לתחנה- אין בכך לבטל את סמכות התביעה להעמיד לדין בגין אותה הפרת הוראה חוקית.

המעצר בעקבות הפרת תנאי שחרור יש בו כדי להעביר מסר לאלו ששוחררו לחלופת מעצר כי אי הקפדה על תנאי השחרור תוביל ככלל, לחזרתם למעצר בין כתלי הכלא, בשל אובדן אמונו של בית המשפט.

למאשימה הסמכות להעמיד נאשם לאישום בגין הפרת תנאי שחרור לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין אף אם הייתה לה סמכות- מקבילה- לעצור את הנאשם בגין ההפרה או לחלט ערבויות אין בשני מסלולים מקבילים אלו כדי לאיין מתוכן את אחת הסמכויות, כאשר התכליות שבבסיסן שונות, האחת מניעתית והשנייה הרתעתית.

במקרה של הפרת תנאי שחרור, לתביעה הסמכות לשקול מעצר ו/או הגשת בקשה לחילוט ערבויות, הכל בהתאם לעוצמת ההפרה טיב וסוג ההפרה הכל כמפורט בהנחית פרקליט המדינה 5.14 (5.2.17) בעניין הפרת תנאי ערובה בידי נאשם או חשוד המשוחרר בערובה ו/או בידי ערב.

בסעיפים 12 ו- 13 להנחיות הנ"ל, נקבעו הכללים שיש לפעול על פיהם במקרה של הפרת תנאי שחרור ואין הנחיה גורפת בדבר אי העמדה לדין גם בעבירה לפי סעיף 287 לחוק העונשין.

גם עמדת הפסיקה בסוגיה ברורה וחד משמעית- הפרת תנאי שחרור הינה הפרת הוראה חוקית לכל דבר ועניין.

"...קיומה של האפשרות להחזיר נאשם למעצר אין שולל את האפשרות להעמדתו לדין על-פי סעיף 287. " כך נקבע בין היתר בעפ (ת"א) 14066-02-15 פירממזוב נ' מדינת ישראל (3.6.15) והקביעות שם רלוונטיות לענייננו:

"מעבר לכך, הפרת תנאי השחרור יכול שתהווה עילה להעמדת הנאשם לדין פלילי על-פי סעיף 287 לחוק העונשין, משום שהפר הוראה שניתנה כשורה מאת בית משפט, אך זאת לצד הצעדים הנ"ל שניתן לנקוט על-פי חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] ובנוסף להם".

[עין גם: מ"ת (י-ם) 44085-11-15 מדינת ישראל נ' בנימין (14.5.17)].

אכן, נכון להיום תלויים הליכים בבית המשפט העליון בסוגיה זו, ואולם בשלב זה ובטרם ניתנה הכרעה שם, אין בעובדה זו

כשלעצמה, כדי לשנות את ההלכה הנוכחית שבפסיקה.

בענייננו, ב"כ הנאשם אמנם טען כי ההפרה שבוצעה ע"י הנאשם הינה מינורית ואולם, ההעמדה לדין בגין עבירה לפי סעיף 287 לחוק העונשין במקרה דנן, באה לאחר שבוצעה לכאורה גם עבירה חמורה אחרת בגינה עומד לדין באותו כתב אישום.

הווה אומר העבירה לפי סעיף 287 בכתב האישום נלווית לעבירות חמורות אחרות תולדת אותו אירוע.

בשלב זה של ההליך בית המשפט אינו יכול להיכנס לעובי הקורה ואין הוא יכול לקבוע מימצאים ומסקנות רק על בסיס עובדות חלקיות ו/או טענות ב"כ הנאשם.

אכיפה בררנית/ הגנה מן הצדק

טענות אלו שמורות למקרים חריגים ויש לקבלן במשורה. "אמת המידה התוצאתית היא חשובה, אך זו צריכה להניח בסיס של ממש לטענת ההפליה" [ע"פ 7621/14 גוטסדינר נ' מדינת ישראל (1.3.17)].

לדידי בשלב מקדמי זה של ההליך, אין המקום להכריע בטענות הנ"ל, יש לבחון את מכלול הנסיבות והראיות שבתיק בטרם תינתן לגביהן הכרעה.

"...הלכה היא כי החלטת רשויות האכיפה להעמיד לדין את פלוני ובו בעת להימנע מהגשת כתב אישום נגד אלמוני, החשוד אף באותה פרשה, אינה מקימה בהכרח טענה להגנה מן הצדק על רקע אכיפה בררנית... בידי הרשות מסור שיקול דעת מנהלי אשר עליה להפעילו בסבירות, ומדובר בשיקול דעת רחב ובגדרו ניתן שלא להעמיד אדם לדין ובלבד שההחלטה התקבלה על יסוד טעמים ענייניים... כן נקבע בפסיקת בית משפט זה כי טענת ההגנה מן הצדק נוכח אכיפה בררנית שמורה רק למקרים מובהקים וחריגים וכי יש לקבלה בזירות ובמשורה... כמו כן, טענת האכיפה הבררנית היא מטבעה כזו היורדת לשורשם של ממצאי עובדה... בהתאם לכך, על הטוען אותה מוטל הנטל לתמוך את טיעוניו בתשתית עובדתית מספקת אשר יש בה כדי להפריך את חזקת החוקיות ממנה נהנית המשיבה ככל רשות שלטונית אחרת..." [עיין: ע"פ 8057/16 שטרימר נ' מדינת ישראל (9.8.17)].

לשם ביסוס טענת "הגנה מן הצדק" בשל אכיפה בררנית **על הטוען להראות כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום. בשלב שני יש להראות כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות או שיקולים שאינם ראויים. השלבים האמורים שלובים זה בזה והנטל להוכיח אותם, מוטל על הנאשם. לפרקליטות, ככל רשות מנהלית, מיוחסת חזקת התקינות [עיין: ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל (4.8.08)].**

לאור האמור לעיל, ההכרעה בענייננו- בשאלה באם נפל פגם בהחלטה על העמדת הנאשם לדין, ואם כן מהי עוצמתו- חייבת להתבסס על הליך של שמיעת ראיות, לא די בתחושה של פגיעה בצדק וההגינות.

ביחס לטענה כי כתב האישום אינו מגלה עבירה- נראה כי יש כאן ניסיון לעשות הפרדה מלאכותית בין הפרעותיו המילוליות של הנאשם לבין אי מילוי, לכאורה, הוראות השוטר ופעולותיו האקטיביות והפיזיות. לא ניתן לקבל את הטענה

אך על בסיס הטיעונים מבלי שהנסיבות העובדתיות המהווה תמיכה לטענה יתבררו.

גם הטענה בדבר מחדלי חקירה אינה מקומה בשלב המקדמי של ההליך והיא טענה הוכחה בראיות.

סיכום של דבר

המאשימה לא קיימה את זכות השימוע ובכך הופרה זכות מהותית של הנאשם.

בנסיבות הקונקרטיות של המקרה דנן, מורה על ביטול כתב האישום לצורך קיום שימוע.

השימוע עשוי לתרום להארת היבטים שונים הנוגעים לנסיבות קרות האירוע ו/או התפתחותו למימד אליו הגיע.

השימוע יכול ליתן מענה לתחושה הסובייקטיבית של הנאשם.

יש בשימוע גם כדי לחזק את אמון הציבור במערכת האכיפה.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים בדחיפות.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ח, 05 דצמבר 2017, בהעדר
הצדדים.